

[Ih Nørlund.]

hederne for, at det danske folk kan forme et nyt samfund, også består.

Dette vil ikke blive bedre, for så vidt hr. Tindemans' plan om at reservere nogle lande, som er særlig egnede til hurtig integration, en plads på 1. klasse i Europatoget skulle komme til at gælde Danmark. For os ville det navnlig komme til at betyde en endnu kraftigere vesttysk dominans.

Jeg ser til min forbavselse, at regeringen glad går ind for denne opdeling. Til gengæld synes Tindemans at rykke tilbage fra den, og det er altså på den måde lykkedes regeringen at blive mere katolsk end de belgiske katolikker.

Er det ikke på tide, at man gør sig klart, hvordan kviksandet skrider under fødderne på den vej, som man har ladet sig lokke ud på. Selv i ministrenes fremstilling aner man — meget nedpakket, det er indrømmet — en uro over udviklingen, men bagefter vil det ikke nytte meget at sige, at man også havde sine tvivl og betænkeligheder.

Når hr. Tindemans slutter med at sige, at hans union er, som han siger, affødt umiddelbart af vore folks vilje, så ved alle her, at det mildest talt ikke gælder Danmark, om det gælder nogen steder. Alligevel har ministrene kun haft blide ord at sige om rapporten. Det, der er brug for, er, at man tager afstand fra hele den konception, den bygger på, og giver svar på, hvor man vil stoppe, og om man vil stoppe.

SF's dagsorden tager vi som et forsøg på at få sagt fra folketingets side, at der er grænser, som man ikke vil gå ud over. Formuleringer kan jo altid gøres bedre, det gælder ikke mindst SF's dagsorden, men bortset fra det agter vi at støtte denne dagsorden som led i en sådan bestræbelse.

Brusvang (CD):

Tak til statsministeren og til udenrigs-økonomiministeren for redegørelserne, som var holdt i ret så generelle vendinger, og de var efter mit partis, centrum-demokraternes, skøn ganske afbalancerede.

Selvfølgelig kunne jeg godt, hvis jeg kiggede på disse redegørelser med lup, konstatere, at der var forskelle teoretisk imellem regeringens syn, socialdemokratiets syn, og det syn, som CD har på Europapolitikken, men der er egentlig ikke nogen grund til at

gøre det, for også centrum-demokraterne har jo den indstilling, at det, det gælder om, er at tage konkret stilling, efterhånden som disse problemer er modne til at blive løst.

Jeg synes også, man godt kan sige tak til den belgiske premierminister Tindemans for hans rapport. Jeg synes, at selv om mange af de ting, han har skrevet, måske aldrig bliver til virkelighed, er det rart at have nogle visioner, nogle ideer, som kan inspirere én. Det er en meget ordrig rapport, men som andre ordførere har sagt, er den jordnær, og det er jo ikke noget, man er alt for forvænt med, når det er folk fra Mitteuropa eller Sydeuropa, der skal udtrykke sig. Overhovedet er den overraskende behersket.

Jeg vil egentlig også gerne sige tak til hr. Maigaard. Det er jo til enhver tid en fornøjelse at høre hans indlæg. De er krystallklare, og han har givet os en håndsrækning denne gang ikke bare ved at få denne debat frem, men også ved at sige, hvad der egentlig er eller burde være det centrale i den debat, vi skal føre. For det er jo rigtigt, at Tindemansrapporten har måske 50 forskellige, konkrete forslag, hvoraf mange overhovedet ikke er modne til påkendelse, altså til at der bliver taget stilling til dem, og derfor er der ingen grund til at spille tid på det. Men der er, som hr. Maigaard siger, vetoretten, spørgsmålet om sikkerhedspolitikken, spørgsmålet om, hvorvidt nogle medlemslande kan avancere hurtigere i udvikling end andre, og spørgsmålet om institutionerne. Det er det centrale, og det er derfor også disse problemer, jeg vil koncentrere mig om efter mine indledende bemærkninger.

Centrum-demokraternes udgangspunkt er jo et ja, et ja til ideen om den europæiske union. Vi er positive med hensyn til denne målsætning, men vi vil også gerne fortsat være realistiske. Vi ønsker nok som politikere, som politisk parti, at være noget foran befolkningen og vejlede den, men aldrig så langt, at befolkningen taber os af syne. Vi ønsker, at vi for hvert skridt, vi tager inden for EF-politikken, hvert nyt skridt, hver nydannelse, i mellemtiden skal have arbejdet for at sikre os den fornødne accept, den fornødne forståelse, hos den danske befolkning.

En enkelt bemærkning til statsministerens indlæg. Der står et sted, at regeringen finder det ikke ønskeligt, finder det ikke realistisk,